

Tisztelt Igazgató Úr!

Mindenekelőtt köszönöm a meghívást az Öregdiák-találkozóra. Részt venni sajnos nem tudok, így írásban szeretném üdvözölni Önt, volt tanártársaimat, volt diákjaimat, és a találkozó valamennyi résztvevőjét.

Nagyra értékelem az iskola kezdeményezését és szervezőkészségét, hogy immár a negyedik éve kerülhet sor az öreg diákok találkozására. A volt diákok és tanáraik – a napi gondokat otthon hagyva – felidézhetik a múltat, a régi emlékeket, ápolhatják a baráti kapcsolatokat.

A Batthyány-gimnázium kiváló eredményeket ért el az oktatásban, emellett tiszteletre méltó a nevelési törekvése is. A nyári hazai és külföldi táborozások nemcsak a tanulók látókörét szélesítik, hanem különböző helyzetekben a diákok megtanulnak viselkedni, megismerik mások gondolkodását.

Az iskola eredményeit látva, eszembe jut a kezdet. A már régóta működő Piarista gimnázium mellett 1931-ben megalakult a Nagykanizsai Egyesületi Leánygimnázium, első és ötödik osztállyal. Ketten voltunk tanárok. Első iskolánk egy kétszobás családi ház volt a Sugár út és a Királyi Pál utca sarkán. Később a Notre Dame Tanító Rend (1934) vette át az iskolát, és működtette 1948-ig, amikor is az egyházi oktatókat deportálták.

Ennek az lett a következménye, hogy a két gimnáziumot egyesítették, és így 1950-ben megalakult az Irányi Dániel Állami Gimnázium.

Idáig csak lányokat tanítottam, de most kaptam egy nagy létszámú fiú osztályt. Történetesen azt az osztályt, amelyik most a hatvanadik érettségi találkozásját ünnepli. Félttem a fiúk esetleges kellemetlenkedő magatartásától. Tévedtem, a fiúk figyelmesek és kedvesek voltak hozzám. Hálás vagyok ezért nekik.

Az 50-es évek megpróbáltatásai után 1961-ben elbúcsúztam Nagykanizsától. A búcsúzást megkeserítette, hogy lányomnak - aki abban az évben érettségizett - az igazgató úr az egyetemi felvételijét nem javasolta.

A régi arcok és nevek elmosódtak, de a Kanizsán eltöltött 30 év nagyon kellemes emlék maradt számomra.

Új munkahelyemen, a Radnóti Miklós Gyakorlóiskolában is voltak jó osztályaim, sok sikeres érettségivel. Az érettségi után azonban többnyire végleg

elbúcsúztunk egymástól. Nem voltak osztálytalálkozók, látványos összejövetelek. Egy-két kivételtől eltekintve, nem tudom, hogyan alakult a további életük.

Ezért tudom nagyra értékelni a nagykanizsai Batthyány-gimnázium találkozóit, a gimnázium összetartó erejét.

Karácsonykor sorban kapom, – leginkább interneten – a jókívánságokat, virágcsokrokat a régi kanizsai tanítványaimtól. (Még Amerikából is.) Nagyon köszönöm, hogy még mindig gondolnak rám.

Kívánom, hogy ezt az összetartó szellemiséget a továbbiakban is őrizze meg a gimnázium.

A találkozóhoz nagyon jó szórakozást és főleg jó időt kívánok szeretettel:

Kugler Sándorné

Budapest, 2013. május 22.